

ಬಾಜುಯಿದ್ದ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಟಮ್ ಟಮ್ ಗಾಡ್ಯಾಗ ಕರ್ಕೊಂಡ ಹೋದಿ. ಆದ್ರ, ನಮ್ಮ ಯಾ ಶನಿ ಬೆನ್ನಹತ್ತಿತ್ತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ನಿನ್ನಕೂಡ ಖುಷಿಯಿಂದ ಇರೋಣಂತ ಬಂದ್ರ ಅನುಮಾನದ ಕರಿಫಾಯಿ ನಮ್ಮಾಲ ಬಿದ್ದು ಎಲ್ಲಾ ಖುಷಿ ತಿಂದಹಾಕ್ತು. ಅದರ್ಬಾಯಿಗೆ ಇಬ್ಬು ಸಿಲುಕಿ ತಿಂದಹಾಕ್ತು. ನೋವು, ಸಂಕಟ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಿ. ದುಃಖ ತಡಿಲಾರ್ದ ಕುಂತು ಅತ್ತಿ. ಬೆನ್ನಗಿದ್ದ ಇದಿಯನ್ನ ಹೆಂಗಪಾ ದೂರ ಮಾಡುದಂತ ಒಬ್ಬ ಮುಖ ಒಬ್ಬ ನೋಡ್ತಾ ಮೌನಕ್ಕೆ ಶರಣಾದ್ಲಿ.

ಸಾಕಷ್ಟು ನೋವುಂಡ ಜೀವ ಒಳಗೆ ಸಣ್ಣಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸಂಬಂಧ ಏನನ್ನದ ಇಂದ ದೇವಮುಂದ ಪಕ್ಕಾ ಆಗಿಬಿಡ್ಲಿ ಅಂತ ಸಂಕಟ ತಡಿಲಾರ್ದ ನಿನ್ನ ತೋಳು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು; 'ಆಗಿದ್ದ ಆಗಿಹೋಗ್ತೆ. ನಿನ್ನಜೊತಿ ಬದುಕಬೇಕೆ ಅಂತನ ಪ್ರೀತಿಮಾಡಿನಿ. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ತಪ್ಪು ಅನುಸರಿಸ್ಕೊಂಡ ನಡೆಲಿಲ್ಲಂದ್ರ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಅರ್ಥ ಏನು? ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮರ್ತು ನಿನ್ನಕೂಡ ಬಾಳಾಕ ಈಗ್ಲೂ ಸಿದ್ದ. ನೀ ಎಂದಿಗೂ ನನ್ನ ಮನದ ಮಡದಿ. ನಾ ನಿನ್ನ ಮನಸಿನ ಒಡೆಯ ಅದಿನೋ ಇಲ್ಲೋ?' ಹೇಳು ಅಂತ ನಿನ್ನ ಮುಖದಾಗ ಮುಖವಿಟ್ಟಾ. ಮೌನ ಮುರಿದ ನೀ, ನನ್ನ ಕೈಮ್ಯಾಲ ಕೈಯಿಟ್ಟು, "ರೀ, ನೀವು ಎಂದಿಗೂ ನನ್ನ ಪ್ರೇಮಿ. ನಾ ಯಾ ತಪ್ಪು ಮಾಡ್ಲಿ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹಿಂಗೆ ಕೈಕಟ್ಟಿ ನಿಮ್ಮಿಂದ ನಿಲ್ಲೇತಿ. ಇನ್ನುಂದ ನೀವು ಹೆಂಗ ಹೇಳ್ತೀರಿ ಹೆಂಗ ಕೇಳ್ತೀರಿ. ನಾನೇ ಸಂದರ್ಭ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಕೊಂಡ ಅಪ್ಪನ್ನುಂದ ಇರೋ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿ ಅವನ್ನ ಒಪ್ಪಿಸ್ತಿನಿ. ನೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಟೈಮ್ ಕೊಡಿ" ಅಂತ ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಿ ಒಳಗಿನ ಆತಂಕ ದೂರಮಾಡ್ಲಿ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮಾತನ್ನ ಬರೀ ಕೇಳಿಸ್ಕೊಳ್ಳಿಲ್ಲ; ಎದ್ದಾಗ ತಗೊಂಡ್ಲಾ.

ದೇವಮುಂದ ಇಬ್ಬು ಎದ್ದೋಗಿ ಬದುಕಿನಾಗ ಒಂದಾಗುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ್ಲಿ. ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಬಾಳಿಗೆ ಮುನ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಕುಂತುಮ ನಿನ್ನ ಹಣೆಗಿಟ್ಟೆ. ಮುಖದಾಗ ನಗುತುಂಬ್ಕೊಂಡು ನೆಂಗೂ ಕುಂತುಮ ಹಚ್ಚಿದಿ. ಮುಂದುವರಿದು, ಮಮತೆ, ಮೋಹದ ಮುತ್ತುಗಳನ್ನ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬು ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡ್ಲಿ. ನೀ ಕೊಟ್ಟ ಮೊದಲ ಮುತ್ತಿನ ಸ್ವರ್ಶಕ್ಕೆ ಮನದ ದುಗುಡ ನೀರ ಹರದಂಗೆ ಹರದ್ದೋಗಿ ಎದಿ ಭಾಳ ಹಗರಾತು. ನಿನ್ನಾಲ ಬೆಟ್ಟದಷ್ಟು ನಂಬಿಕೆಯಿಟ್ಟು, ನಿನ್ನ ಬಸ್ ಹತ್ತಿಸಿ, ಮದುವಿ ಗಟ್ಟಿಮಾಡ್ಕೊಂಡ ಬಂದ ವರನಂಗೆ ಮನಿಗೆ ಬಂದಾಗ ನಾಪಟ್ಟ ಸಂಭ್ರಮ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ನೆಂಗ್ಲೆಕ್ಕ ಬ್ಯಾಗನಾಗ ಬ್ಯಾರೆ ಪಂಚಮಿ ಉಂಡಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಿ. ಅದನ್ನೋಡಿ ಖುಷಿ ತಡಿಲಾರ್ದ ಮನದಾಗ ಕ್ಯಾಕಿ ಹೊಡಿದ್ಲಾ. ಇನ್ನಾದ್ರೂ ನಿನ್ನ ಕಾಲ್ಗೆಟ್ಟೆ ಕಿಂಕಣಿ ಸದ್ದು, ಕೈಬಳಿ ಮೆಲುನಾದ ನನ್ನ ಮನಿಮನಸುಗಳನ್ನ ತುಂಬುತ್ತ, ನಡುಗಾಲ್ತಾಗ ಬಿಟ್ಟೋದ ಅವನ ಮಡಿಲು ನಿನ್ನೂಲಕ ಮತ್ತೆ ಸಿಗುತ್ತ ಅನ್ನು ತುಡಿತ ಮನಿಮಾಡ್ತು. ಅದ ಖುಷಿಯಾಗ ನಿನ್ನ ಹಾದಿ ಕಾಯ್ತಾ ನಿಂತ ನನಗೆ ಏಕಾಏಕಿ ಬಂದ ಅಪ್ಪಳಿಸ್ತು ನೋಡು; ಎರಡು ಮಹಾ ಪ್ರವಾಹ!

ತಲೆಮಾರುಗಳ ನೆಲದ ನಂಟನ್ನ, ಬಾಲ್ಯದ

ಸೊಬಗನ್ನ ಕಾಪಾಡ್ಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ನನ್ನೂರು ಒಂದ ರಾತ್ಯಾಗ ಮಲಪ್ರಭಾ ಮುನಿಸಿನ ಅಜಾನುಬಾಹುವಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ ನಲುಗಿಬಿಟ್ಟು. ಬದುಕಿಗೆ ಸೂರೊಂದಗಿಸಿ, ಅವನ ಬೆಚ್ಚನೆಯ ನೆನಪು ಹೊತ್ತ ಪುಟ್ಟ ಮನಿ ಪ್ರಕೃತಿ ಪ್ರವಾಹದಾಗ ಮುಳಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಹಳ್ಳಿಜನರ ಬದುಕನ್ನ ಬೀದಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು, ಊರಿಗೂರೇ ನುಂಗಿದ ಹೋಳಿ; ತನ್ನೊಡಲನ್ನ ಕಬಳಿಸ್ಕೊಂಡ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಇದನ್ನ ಅನುಭವಿಸಿ ಅಂತ ಊರನ್ನ ತಿವಿದು ತಿವಿದು ಹರಿತಿತ್ತು! ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಸಾಹಾಯಕನಾಗಿ ನೋಡ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರವಾಹ ಅಪ್ಪಳಿಸಿ, ಬೇಷ್ಯಗ್ ನೆಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ನುಗ್ಗುಗುವಂಗೆ ನನ್ನ ತಿಟ್ಟಿಬಿಡ್ತು. ಅದು ಬ್ಯಾರೆ ಯಾವ್ವು ಅಲ್ಲ; ಫಲಿಸದ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರವಾಹ! ಈ ಪ್ರವಾಹದಾಗ ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗಿ ಬದುಕುಳಿದಿದ್ದ ಹೆಚ್ಚು. ನನ್ನಾಲ ಯಾ ದ್ವೇಷ ಇತ್ತಂತ ಹಿಂಗಾಡ್ಲಿ ನನ್ನಾಕೆ? ಆಡಿದ ಮಾತಿಗೆ, ಕೊಟ್ಟಭಾಷೆಗೆ ಕಿಮ್ಮತ್ತ ಇಲ್ಲನ? ನಿನ್ನ ಎಷ್ಟು ಮಾತಾಡಿಸಾಕ ಬಂದ್ರೂ ಏನೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡ್ಲೆ; ನಿನ್ನೂರ ಬಂಡೆಗಲ್ಲಿನಂಗೆ ಎದಿ ಕಲ್ಲ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು, ಮೌನದ ಗ್ಯಾಡಿಯೊಳಗೆ ಬದುಕ್ತಾ, ನನ್ನ ಬೀದ್ಯಾಗ ನಿಲ್ಲಿಸಿಯಲ್ಲ ಗೆಳತಿ; ನಾ ಯಾರಹತ್ತಾ ನ್ಯಾಯಾ ಕೇಳಿ?

ನಡುಗಾಲ್ತಾಗ ಜೊತಿಯಾಗಿ ಅನುಗಾಲದ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಕೈಜೋಡಿಸಿದಿ. ಎದಿ ದನಿಗೆ ದನಿಗೂಡಿಸಿ ಹಗಲಿರುಳುಗಳನ್ನ ಮರೆಮಾಚಿದಿ. ತುಂಗಾ ತಟದಾಗ ಕೂಡಿ ಹೆಜ್ಜೆಹಾಕಿ ಮೈ ಬೆವರಿನ ಘಮ ಸೂಸಿದಿ. ಶ್ರಾವಣದ ಸುರಿವ ಸೋನೆ ಮಳ್ಳಾಗ ನೆನೆದು, ಉಸಿರಿಗೆ ಬಿಚಿಯುಸಿರ ತಾಗಿಸಿದಿ. ಕಾಳಿನದಿ ದಡದಾಗ ಮಮತೆ ತುಂಬಿದ ನಿನ್ನ ಮಡಿಲೊಳಗೆ ಮಗುತರ ಮಲಗಿಸ್ಕೊಂಡು ತಲೆ ನೆವರಿಸಿದ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟಬೇಗ ದಣಿವಾಯ್ತಾ? ನಿನ್ನ ನಿಗೂಢ ನಡೆ ನೆನೆದಾಗಲೊಮ್ಮೆ ಕವಿ ಎಚ್. ಎಸ್. ವೆಂಕಟೇಶಮೂರ್ತಿ ಅವರ ಭಾವಗೀತೆ ಸುತ್ತ ಮನಸು ಗಿರಕಿ ಹೊಡಿಯುತ್ತ...

ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಒಟ್ಟಗಿದ್ದು ಎಷ್ಟು ಬೆರೆತರೂ ಅಂತಿವೇನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಅಂತರಾಳವ||

ಈ ಜೀವನಪ್ರೀತಿಗೆ ಜೀವತುಂಬಿದ ನೆನಪು ಮನದಾಗ ಇನ್ನೂ ಹಚ್ಚಿ ಹಸಿರಾಗ್ತೆ. ಹಂಪಿಯ ನಮ್ಮ ಮೊದಲ ಭೇಟಿಯ ಘಮ ನನ್ನೊಳಗೆ ಇನ್ನೂ

ಸೂಸೈತಿ. ಅಲ್ಲಿ ನಿಂಗ ಹೂ ಮುಡಿಸ್ಕೊಂಡು, ವಿರುಪಾಕ್ಷಿ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡ್ಲಿದ್ದಂಗೆ; ಮದುವೆಯ ವಾಲಗೆ ನಮ್ಮ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಎಂಥಾ ಸೋಜಿಗ. ಪರಿಸರ ಕೂಡ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಸಹಕರಿಸುತ್ತ ಅನುವುದು ಎಷ್ಟು ದಿಟ ನೋಡು. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟು ಆಗಿದ್ದ ಸಂಗತಿ ಅಂದ್ರ ನಾಚ್ಕೊಂಡು 'ಕೋತಿ...' ಅಂತ ಎಳದ ಕರಿತಿದ್ದ ಸ್ವರ. ಆ ಸ್ವರವೇ ನನ್ನ ಜೀವದನಿ! ಹಂಪ್ಯಾಗ ಇಬ್ಬು ಕುಂತು ಮಾತಾಡ್ಲಿದಾಗ ಕಾಕತಾಳಿ ಅನ್ನುವಂಗೆ ನಿಜ ಕೋತಿಯೇ ನಡುಬಂದು, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಸೈಟ್‌ಬಾಟ್ಲಿಯನ್ನ ಇದು ನಂದ ಎಂಬಂತೆ ಎತ್ತೊಂಡು ಕುಡಿದು, ಈ ಪ್ರೀತಿಗೆ ತನ್ನ ಉಪಸ್ಥಿತಿ ತೋರಿಸ್ತು. ಆದ್ರ, ಈಗ ಅದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋದ್ರ ನಿನ್ನಂಗೆ ಆ ಕೋತಿ ಕೂಡ ಕೈಗೆ ಸಿಗವಲ್ಲ ನೋಡು! ದಾಂಡೇಲಿ ಕಾಡನಾಗ ಸುತ್ತಾಡಿ ದಣಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಕಾಳಹೋಳಿ ನೀರಿಂದ ನಿನ್ನ ಬಂಗಾರ ಮುಖ ತೊಳಿದಿದ್ದಂತೂ ಕಣ್ಣಾಗ ಕಟ್ಟೇತಿ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಸೊಗಸಾದ ನೆನಪಿಗೆ ಜೊತೆಯಾಗಿ, ಈಗವನ್ನ ಕೆಂಡಾಮಾಡಿ ದೂರಾಗಾಕ ನಿಂತಿಯಲ್ಲ; ಇದನ್ನ ಹೆಂಗ ನುಂಕೊಂಡು ಬದುಕಿ? ನೀ ಮರೆಯಾದ್ರ ನಿನ್ನೆನಪು ನನ್ನ ಸುಡ್ಲ ಬಿಟ್ಟುತೇನ? ನನ್ನ ಮರಗಾಕ ಬಿಟ್ಟ ಹಿಂಗೆ ಮರೆಯಾಗ್ಲೇಡ. ನಮ್ಮ ನೆನಪು ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗ್ಲ ಅಲೆಯಂಗೆ ನಿನ್ನ ಮನದಾಗೂ ತೇಲಾಕ ಹತ್ತಿದ್ದ ಇದೊಂದ ಸಾರಿ ಮನಸು ತಿಳಿಮಾಡ್ಕೊಂಡು ನೋಡು; ಅಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಕಂಡ್ರ ಈ ಪ್ರೇಮಪತ್ರಕ್ಕೂ ಸಾರ್ಥಕ. ಎದಿಗೆ ಹಚ್ಚೊಂಡ ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡಿನಿ. ನಿನ್ನ ಕಳ್ಳೊಳ್ಳಾಕ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ನಾ ತಯಾರಿಲ್ಲ. ನಿಂಗ ಕೈಮುಗಿದು ಕೇಳ್ತೀನಿ; ಈ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಮರುಜೀವ ತುಂಬಿ, ಒಬ್ಬ ತಾಯಿಯಾಗಿ, ಹೆಂಡ್ತಿಯಾಗಿ, ಗೆಳತಿಯಾಗಿ ಈ ಬದಕನ್ನ ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಿಯಾ?

ಹಚ್ಚಿಟ್ಟ ಬದುಕಿನ ಕೊನೆದೀಪ ನಿಮ್ಮಂದೈತಿ. ಈ ದೀಪ ಹಿಡ್ತು ಬಾಳಿಗೆ ಬೆಳಕಾಗಿ ಬರ್ತಿ ಅಂದ್ರ; ನಮ್ಮ ನೆನಪಿಗೆ ಜಾಗಕೊಟ್ಟ ಮೂರೂ ಹೊಳಿ ನೀರನ್ನ ನಿನ್ನಾದ್ರಕ್ಕೆ ಹನಿಸಿ, ನಿನ್ನ ಮುಖ ತೊಳಿತೀನಿ. ಗುಳೆದಗುಡ್ಡ ಕುಬುಸ, ಇಳಕಲ್ ಸೀರಾಗ ನೀ ಬಾಳ್ ಚೆಂದ ಕಾಣಿಸ್ತೆ. ಅವುನ್ನ ನಿಂಗೂಡಿಸಿ, ನಿನ್ನಾಲ ಯಾರ್ದೂ ಕೆಟ್ಟದ್ರಷ್ಟಿ ಬೀಳಬಾರ್ದಂತ ನನ್ನೆಲದ ಹೊನ್ನಂಬರಿಕಾಯಿನ ದೀಪಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದ ಆ ಕಾಡ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಗಲ್ಲಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುವೆ. ಮೊನ್ನೆ ಕೊಪ್ಪಳ ಜಾತ್ಯಾಗ ನಿನಗಂತ ಎರಡ ಡಜನ್ ಚಿಕ್ಕಿಬಳಿ ತಗೊಂಡೇನಿ. ಅವುನ್ನ ಕೈಗಿಡಿಸಿ ನಮ್ಮನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಿನ್ನ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿನಿ. ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರ ಮುನಿಸ್ಕೊ ಮರಾಯ್ತು. ಮಗ್ಲಾಗ ನಾ ಇರ್ತೀನಿ. ನಿನ್ನ ಹೆಂಗ ರಂಭಿಸ್ತೇಕಂತ ನೆಂಗೊತ್ತೈತಿ! ಎಷ್ಟೆಯಾಗ್ಲಿ ನಿನ್ನೆಲಿರುವುದು ನಂದು ಕರಡಿ ಪ್ರೀತಿ ಕಣೆ!

ಈ ಎದಿ ದನಿಯ ಗಿಲಗಂಚಿ ಸದ್ದಿಗೆ ಇನ್ನಾದ್ರೂ ಮೌನ ಮುರ್ದು, ಒಂದ ಕಾಲ್ ಮಾಡಿ 'ಕೋತಿ...' ಅಂತ ಕರ್ದಬಿಡೆ ಪ್ಲೀಸ್. ಕಾಯ್ತೀನಿ

ನು..ದಿನಾ..

ಇಂತಿ ನಿನ್ನ, ಎದಿಗೆ ಹಚ್ಚೊಂಡ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ತವ

